
Natació
Raquel Estrada Roig
Cossetània

NATACIÓ

Poesia

NATACIÓ

Raquel Estrada Roig

Cossetània

Aquest llibre de La Gent del Llamp
compta amb el suport de

FUNDACIÓ PRIVADA
MÚTUA CATALANA

Primera edició: novembre del 2021

© dels textos: Raquel Estrada Roig

© de la imatge de la coberta: Pere Fort

© d'aquesta edició:
Associació La Gent del Llamp i
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Col·lecció concebuda i dirigida pel col·lectiu artístic i literari
La Gent del Llamp

Disseny i composició: 3 × Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-091-5

DL T 1008-2021

ÍNDEX

A DIARI

No ho crec 10
Neteja 11
Fins que soc jo 12
El lloc 13
Motiu d'escriure 14
Llegat 15
Espinet 16
De les ungles 17
Dutxa (I) 18
Per les orelles 19
Visor 20

APART I

Natació (I i II) 22
Quatre potes 25
Dutxa (I i II) 26
No ho sé 28
L'arbre-cos 29
Matís 30
Abans del paisatge 31

Apart ii

Entranyes 34
El surfista 36
Deslliureu-nos 38
Dues llunes plenes 39
A la guionista 40
El cercle 41

Apart iii, definitiu

La davallada 44
Aprofundim-hi 45
Hi soc 46
Hi ha portes (i, ii i iii) 48

Epíleg

L'aiguat 52

A DIARI

No ho crec

No ho crec, que quedi.
Ni dita ni escrita, la paraula
no sabrà cavalcar-te sense tu.
No suarà arribant al capdamunt
de metes secretes
per oxigenar-se la sang
quan cau. O et penses que puja
sola al tren per indagar
darrere la pell de l'ull
del de davant?
O, a la sala d'espera,
com un rosegador creus que
s'alimentarà de converses
telefòniques alienes
com fas tu?
No ho saps segur, si no deixarà
de voler sorprendre's
quan neda avall
per saciar-te la curiositat.
També saltarà a la piscina sense mirar
res que no sigui aigua fonda,
però sola no sortirà xopa
arrossegant el cos petit.
Per això, des de l'ofec saps
segur que sense tu no hi ets
ni tu ni la paraula dita
per salvar-te.

Neteja

Escriu el que has d'escriure:
més de trenta anys,
que són els d'abans
més uns quants,
han parit una dona mare
contemplant-se des de la cavitat fosca
del seu centre.
S'obre una porta a ella mateixa
i davalla trencant totes les branques
que contradiuen la seva ingravidesa,
fins que es pot dir que l'arbre
li ha quedat pelat.

Fins que soc jo

Granet a granet de mi,
tinc un deute amb uns quants errors
massa ben fonamentats
—ara no t'imaginis una feina d'arquitecte,
paleta i manobre—
per desfer-me els encaixos
o desallotjar cap pols.
Pinto la sal de colors
i la sacsejo en un pot,
fins que soc jo.

El lloc

És aquí
passat aquest primer onatge,
en un rectangle verd, blau,
gris com quan preguntava
què hi ha darrere l'univers,
aguantant l'alè
cap a la veritat dels temps.

Ara soc la taca de colors
al meu quadre a l'oli,
tan envoltada de mar
com plena d'amors.